

Isabel Bonig, un bouet vestit de 'tory'

FOTOMUNTATGE: TONI PAVÀ

Els moviments perquè Alberto Fabra no siga candidat a les eleccions del 2015 continuen. Les enquestes avalen els defensors –a Madrid i València– de posar-hi algú més rocós. Algú com Isabel Bonig, la Dama de Ferro de la Vall d'Uixó.

El mestre del col·legi Eleuterio Pérez de la Vall d'Uixó va preguntar als alumnes què volien ser de grans i Isabel Bonig, sense dubtar-ho gens, va afanyar-se a dir-li “presidenta d'Espanya”. Ni policia ni bomber ni metgessa ni arquitecta ni futbolista ni astronauta, com tots els altres. “Presidenta d'Espanya”, va contestar-li de seguida. En

Isabel Bonig, tres mesos després de ser escollida alcaldessa de la Vall d'Uixó, amb el president Francisco Camps i el conseller Alejandro Font de Mora en la inauguració del curs escolar 2007-2008.

qualsevol cas, als companys no els va estranyar tant que volguera ocupar algun dia el lloc d'Adolfo Suárez com la fermera amb què ho expressava.

A l'institut Honori García, a mitjans dels vuitanta, la passió de Bonig per la política va consolidar-se. "S'empassava els debats sobre l'estat de la nació i es delectava amb l'oratória de Felipe González, fins al punt d'enregistrar-los i analitzar-los bé", afirma una persona que va coincidir-hi a l'adolescència.

No era casual. La política ha amarat, de sempre, l'ambient familiar. El iaio patern, Manuel Bonig Mangriñán, de malnom *el Mèu*, afiliat socialista durant la República, va patir un consell de guerra franquista i fou empresonat a Borriana, mentre que el pare, Manuel Bonig Mas, conserva la militància al PSOE que va estrenar a la mort del general Franco, quan el partit va renàixer a la Vall. Encara avui paga les quotes, per bé que no sovinteja com abans la casa del poble local.

Un militant de base de pedra picada, dels de tota la vida, que els darrers set anys ha presenciats l'ascens imparable de la seua filla Isabel: alcaldessa del 2007 al 2011, consellera valenciana d'Infraestructures, Territori i Medi Ambient des d'aleshores, i ara, a més, possible candidata a la presidència de la Generalitat en els comicis del 24 de maig del 2015.

Tot plegat amb el PP, però, la formació on va entrar a militar el 1995 –quan tenia 25 anys, procedent de Noves Generacions– i de la qual acaba de ser designada coordinadora general al País Valencià, un càrrec només inferior al d'Alberto Fabra, a qui alguns pesos pesants de Madrid i València volen apartar de la cursa electoral sota l'argument dels pèssims resultats que les enquestes preveuen per al PPCV i el poc carisma que transmet. Com a alternativa, totes les mirades s'adrecen a Bonig, filla i néta de socialistes, animal polític incansable, una política que envesteix com un bou. L'antítesi de Fabra.

Amb un discurs econòmic marcadament neoliberal i un conservadorisme clàssic en matèria de drets i llibertats, Bonig reivindica l'orgull de considerar-se "de dretes" i venera les dues dones clau del Regne Unit al segle XX: la reina Isabel II i, per damunt de tot, Margaret Thatcher, primera ministra *tory* del 1979 al 1990, de qui admira "la força de les seues conviccions i la capacitat de canviar la mentalitat dels britànics". "Els diners públics no existeixen, són dels contribuents", assevera aquesta aferrissada defensora de la gestió privada dels serveis bàsics.

Els orígens de Bonig. La Vall d'Uixó, de 32.000 habitants, és un dels municipis més importants de la Plana. Va sorgir per la fusió de dos nuclis urbans i l'Ajuntament, de fet, està ubicat a la intersecció de tots dos. Els Bonig són de la part de dalt, de l'Alcúdia, un barri popular com tants altres d'una població que va desenvolupar-se de manera accelerada a mitjan segle passat a recer de la fàbrica de calcer Segarra, que va arribar a ocupar 4.500 persones.

Creada el 1919 per Silvestre Segarra i inspirada en la famosa Bata, de Moràvia, l'empresa va fer el seu zenit amb la fabricació de botes militars per a l'exèrcit espanyol. Va disposar de set naus que sumaven més de 14.000 metres quadrats i tot de serveis –clínica, economat, colònia

residencial, formació professional...— que facilitaven la vida dels treballadors. “La relació era molt paternalista, era usual demanar favors a l’amo, que provava de concedir-los, i aquest esperit ha romàs a l’ADN de molts vallers”, explica un bon coneixedor de l’entorn. L’arribada de la democràcia va coincidir amb la desfeta de l’imperi Segarra, que en primer lloc va passar a dir-se Imepiel i després, en situació de fallida tècnica, va ser nacionalitzat pel govern de la UCD. L’Estat va vendre’n les naus per sufragar les indemnitzacions, i d’Imepiel, en queda el nom d’un polígon industrial.

Amb tot, el sindicalisme i l’esquerra van arrelar-hi fort. Tant, que els comunistes van convertir la Vall en la seua joia de la corona: van governar-hi del 1979 al 1991, per bé que Alfonso López, destacat membre de CCOO i del PCE, acabaria com a regidor d’Urbanisme d’un govern presidit pel PP. Una altra contradicció.

Els Trigueros, branca materna d’Isabel Bonig, van establir-se molt abans a la Vall. Procedents de Maríá, un municipi del nord d’Almería, van arribar-hi quan la mare encara era jove. Amb Manuel tindria dues filles, Isabel i Irene, molt i molt aplicades. La primera, llicenciada en dret el 1993 per la Universitat Jaume I de Castelló —amb premi extraordinari final de carrera— i la segona, llicenciada en medicina per la Universitat de Lleida, el 2003. Així com la germana va passar a treballar de seguida a l’Agència Valenciana de Salut —és especialista en medicina interna a l’hospital de Vinaròs (Baix Maestrat)—, Isabel Bonig no va tenir tanta sort.

Un cop va acabar els estudis universitaris, va presentar-se diverses vegades —sempre sense èxit— a les oposicions de judicatura. Volia esdevenir fiscal, però el cuquet de la política li feia toc-toc i potser li impedia concentrar-se com calia. A més, impartia classes de repàs a l’estiu per guanyar-se unes pessetes.

La primera feina. Massa pocs diners per emancipar-se. Per això, el dia que la seua amiga íntima Sandra Rodríguez Gijón li va comentar que abandonava la seua plaça de secretària a l’Ajuntament de Vilafranca (Alt Maestrat), va decidir que hi presentaria una sol·licitud. Corria el 1999 i, ara sí, va sonar la campana. S’hi va estar més de tres anys, com a secretària interina. Només tornava a la

Les intervencions parlamentàries de Bonig han evidenciat la seua capacitat dialèctica. De tots els consellers del Govern valencià, ella és qui té un perfil polític més accentuat.

Vall els caps de setmana, i els qui van tractar-la, en parlen amb exquisidesa: era planera, amable, amiga de tothom, feïnera, recta... “Un dia que es tancava un termini de pagament va fingir que estava malalta per no haver de signar res, perquè hi havia detectat irregularitats”, evoca una font del consistori.

El socialista Óscar Tena, llavors a l’oposició i actual alcalde de Vilafranca i diputat a les Corts valencianes, subratlla que era “molt vàlida, correcta i professional”. “Quan l’escolte parlar, veig que ha canviat molt, s’ha fet molt vehement”, rebla. Al seu pas pel poble, Bonig no va explicar-li mai els lligams familiars amb el PSOE ni que militava al PP.

Qui ho sabia prou bé, que Isabel Bonig militava al partit de la gavina, era Vicent Aparici, l’home que el 1995 havia trencat l’hegemonia de l’esquerra a la Vall. Alcalde pel PP fins el 2003, a començaments del 2002 va nomenar-la cap de personal de l’Ajuntament per designació directa. Malgrat tot, encara era poc coneguda al municipi. Els anys a fora, a la facultat i a Vilafranca, pesaven molt.

“De seguida vaig veure clar que tenia un talent polític enorme”, explica Apari-

ci, que ara és senador i que el 2006, quan va decidir que no es presentaria de nou a l’alcaldia —el 2003, un pacte del PSOE amb Esquerra Unida l’havia deixat fora del govern local—, va escollir-la cap de llista entre tres o quatre persones. Tractant-se d’un municipi de més de 20.000 habitants, la decisió va haver de rebre el plàcet dels presidents provincial —Carlos Fabra— i regional —Francisco Camps—, que no hi van posar cap però. La designació digital de Bonig no evita que s’haja mostrat partidària de celebrar primàries al PP, tal com fan uns altres partits.

El trampolí. La plataforma La Vall del Futur, presidida per Bonig, va ser creada mesos abans de la campanya del 2007. Integrada pel nucli local de Noves Generacions, van omplir l’agenda d’actes reivindicatius, assistència als plenaris inclosa. La imatge de

Bonig —pancarta en mà— als llocs reservats al públic era habitual. Enrere quedaven els temps en què el PP qualificava de “pancarteros” els polítics d’esquerra.

En accedir els socialistes, Bonig havia emigrat del consistori. Del 2003 al 2006 havia assessorat el conseller Alejandro Font de Mora —oriünd de Vila-real, tam-

L'hospital, que Bonig va prometre abans de ser alcaldessa, no ha passat d'un cartell i una maqueta. Tampoc no va desinstal·lar les antenes de telefonia adjacents al col·legi Cervantes, com va dir que faria, i va privatitzar la neteja i recollida del fem. Després de 16 anys, el centre polifuncional no s'ha conclòs. Amb

bé a la Plana Baixa— als departaments de Presidència i Educació. La feina a València, però, no el va fer contactar amb Camps fins que el president valencià, a la campanya electoral del 2007, es va desplaçar fins a la Vall per fer-hi un míting.

“M’he quedat impressionat, mai no havia vist una futura alcaldessa amb tanta força! Gaudiu-la, perquè d’ací a poc vindré i me l’enduré”, va proclamar minuts després d’escoltar-la. L’enamorament va ser immediat, i Bonig pare en fou testimoni. Des que la filla va passar a liderar el partit a la Vall, no ha faltat als seus mítings i no ha amagat que l’ha votada. Quan arriba al col·legi electoral i trau el document d’identitat, el carnet del PSOE es queda a la cartera, tot esfereït.

“Ací, a la Vall, la diferència ideològica entre pares i fills no és nova”, apunta Aparici, “i cal tenir en compte que, a més del pare, tenim una mare”. En efecte, la mare de Bonig no milita al PSOE, com tampoc les ties paternes, que en tot cas sí que simpatitzen amb els socialistes.

N’hi ha que opinen que Bonig va escollir el PP perquè al PSOE no es comptava amb la gent jove. Uns altres parlen de revenja pel poc cas que el partit li va fer al pare en ser acomiadat de la companyia hortofrutícola Pascual Hermanos, a la darrereria dels vuitanta. Va picar a la porta demanant ajuda i ningú li’n va oferir.

Què diu i què diran. Sense fills però casada amb un jutge suplent de Castelló, Isabel Bonig sempre ha vigilat de frenar la rumorologia. Així, va demanar expressament al cap de seguretat de l’Ajuntament tenir un xofer de sexe femení. “No volia un home al costat seu tothora, no fóra cas que la gent sospitara que hi havia alguna cosa entre ells”, confessa una font que demana de mantenir l’anonimat. “Volia arribar lluny en política i no se li

escapava cap serrell”, afegix, “encara que en no poques ocasions va fer servir el cotxe oficial per desplaçar-se a reunions del PP”. Aquesta persona la recorda “divertida i propera, capaç de riure’s de si mateixa”.

Una visió que enllaça amb la reacció d’incredulitat que va tenir en veure el cartell electoral del 2007, tan retocat informàticament que no s’hi veia reflectida. La reacció va ser sonada, com ha passat en unes altres ocasions.

—¡Sí se separa de mi, lo mato! —ha dit pel carrer en referència al seu home, quan ja ostentava el càrrec de consellera.

—¡Ay, que me llama el ministro! —ha exclamat enmig d’alguna de les moltíssimes celebracions que omplen el calendari de la Vall d’Uixó entre l’agost i el novembre. Hi ha 27 comissions festives diferents, i segons quan, fins a tres barris fan bous al carrer alhora.

Cada any s’hi sacrifiquen més de 120 toros, un tema que no genera cap discussió a la Vall, ni tan sols entre els grups progressistes. Bonig, directament, se n’ha erigit ferma defensora. Aquests dies, la polsereta amb la bandera d’Espanya que llueix sempre porta una inscripció especial: “Sí als bous al carrer”.

Amb motiu del Nou d’Octubre, l’associació Dames i Cavallers d’Uixó organitza una cercavila vestits de cavallers templers. Hi ha Jaume I, Na Violant i bandes de cometes, i en passar per l’Ajuntament, on les autoritats els esperen assegudes, sempre hi ha conflicte. Els regidors dels partits d’esquerra s’alcen de les cadires com a mostra de respecte al Penó de la Conquesta, que obre la processó, mentre els edils populars continuen asseguts.

L’any passat, Bonig fins i tot va girar-se de la cadira i va fotografiar en aquell precís moment els portaveus municipals del PSPV-PSOE i Esquerra Unida. “No

veuen l’amença catalanista perquè en formen part”, ha dit recentment Bonig en referència als partits de l’oposició.

“És histriònica”, opina Herminia Montins, regidora d’EUPV a la Vall, una visió que comparteix Paco Porcar, portaveu del grup al consistori: “És una política professional, intransigent, fonamentalista neoliberal... I una gestora mediocre.”

Porcar recorda la conferència de Federico Mayor Zaragoza a la biblioteca el març del 2011, convidat per Amics de la Vall. La presentació, va fer-la Bonig, que va aprofitar l’avinentsa per reverenciar Margaret Thatcher. “Le acompaño en el sentimiento”, li va etzibar l’ex-director general de la UNESCO.

Pocs dies després, en aquell mateix recinte, Camps va presentar la maqueta del futur hospital de la Vall d’Uixó, una infraestructura exigida de fa anys pels veïns que mai no arriba. La Vall del Futur que va impulsar Bonig ho duia com

tot, el seu poder al PPCV augmenta: ha rellevat Serafín Castellano a la secretaria general.

a estandard, el seu Penó de la Conquesta particular, però no va passar d'una bandera electoral.

Aquell dia Camps va assegurar que “tot i tenir Zapatero en contra, a la Vall hi haurà un hospital”, i Bonig va lamentar que el govern local anterior no fóra capaç de “desenvolupar aquest projecte”. “Açò són realitats, i la resta, mal perdre.” La maqueta –procedent d’Ontinyent– va exposar-se uns mesos a la biblioteca, però l’enorme cartell que anuncia el nou hospital continua a l’entrada de la població. De terra, no se n’ha mogut un pam.

Cap a València. 10 dies després de la seua segona presa de possessió com a alcaldessa, Camps va complir l’amenaça d’endur-se Bonig a la Generalitat. Havia dit que inauguraria l’hospital com a alcaldessa, però no ho farà ni tan sols qui va succeir-la al càrrec, Óscar Clavell, imputat per haver pagat més de 700.000

euros en factures a Secopsa, l’empresa que gestiona la neteja i la recollida de residus urbans. La privatització d’aquests serveis –que gestionava l’empresa pública Emsevall– per part de Bonig no ha resultat tan beneficiós com es pensava. La concessionària no ha respectat diversos punts del contracte i els tècnics d’Urbanisme i el secretari van negar-se a donar el vist-i-plau a unes factures que l’alcalde sí que va abonar. A Clavell li imputen els delictes de malversació de fons públics, frau i prevaricació, i segons dicta Alberto Fabra, el president del PPCV, els encausats per corrupció no podran figurar a les llistes electorals.

Com a consellera d’Infraestructures, Territori i Medi Ambient, Bonig no ha tingut grans problemes. Els temes més roents que gestiona són el corredor mediterrani, les plantes i el tractament de residus i el *fracking*, la tècnica per què es pot obtenir el gas del subsòl, que a les comarques del nord del País Valencià ha provocat una sensibilització especial. És un departament més agraït que no Educació, on la torrentina Maria José Català –que, a més, ofícia com a portaveu del Consell– pateix els efectes de la seua sobreexposició. El seu nom sonava fort com a possible relleu de Fabra però s’ha anat apagant en benefici de Bonig, que malgrat pertànyer al PP de Castelló –molt minoritari al si del PPCV– aixeca adhesions potents. Per exemple, la de l’alcaldessa de València, Rita Barberà.

Català, molt ben vista en el sector democristià del partit, ni tan sols pot competir amb Bonig en el terreny confessional: com a alcaldessa va reprendre obertament els grups de l’oposició que no participaven a les moltes processons de caire religiós de la Vall d’Uixó

“És una *hooligan* del PP”, la descriu Josep Tur, alcalde socialista de la Vall del 2003 al 2007, els únics quatre anys dels últims 20 en què l’esquerra ha governat el municipi. Com a tal no va participar mai en els oficis religiosos –“no podia ser incoherent amb mi mateix”–, una postura defensada pel seu ex-company de coalició Paco Porcar, cristià de base que no té cap inconvenient a criticar “l’ús partidista” que n’ha fet Bonig, qui va nomenar alcaldes honorífics sant Vicent i la Sagrada Família –els dos patrons– i la Mare de Déu dels Desemparats. “Un ús partidista com el de la llengua: ens ha dit catalanistes però no feia servir als plens

el valencià, la seua llengua paterna”, sentència Tur, que un dia no va tenir cap inconvenient a preguntar-li si “açò és un plenari o un concili”.

Com a alcaldessa, l’únic diàleg amb els regidors de l’oposició era als plenaries, si és que mai hi intervenia. “Ens considerava enemics, no ens parlava ni a les festes en què coincidíem”, diu Tur. “Ací tots els regidors, independentment del partit que fóra cadascú, sempre havíem tingut una relació cordial... Fins que va arribar ella”, explica Porcar. “És com Camps”, remata Tur, que va notar un “gir cap a la dreta notable” entre Aparici i Bonig.

La mà dura envers l’oposició contrasta amb la mà estesa a la nissaga Solernou. Filles de José Solernou –un dels alcaldes franquistes a qui Bonig va dedicar tres carrers–, Inmaculada Solernou dirigeix l’Eige (Entitat d’Infraestructures de la Generalitat Valenciana), l’antic IVVSA, un nomenament seu que també ha promocionat Pepa, la germana, a la direcció general de Costes de la Sots-delegació del Govern espanyol a Castelló.

També va ser benigne amb Sara Gracia, una de les mares de l’AMPA del col·legi Cervantes que es van manifestar reiteradament contra les antenes de telefonia mòbil que, segons alguns experts, tenien la culpa dels casos de càncer infantil detectats al centre. Abans de ser alcaldessa, Bonig va prometre que retiraria les antenes –no sols aquelles, sinó totes– però únicament va reorientar-les. Gracia és avui regidora del PP.

I les obres del centre polifuncional, que va iniciar-se el 1998, van estar aturades deu anys i no s’ha conclòs encara. Costarà més de 7 milions d’euros i la seua gestió, és clar, ja s’ha privatitzat.

“Bonig és un producte polític molt ben parit”, considera Ferran Daròs, secretari d’Organització municipal de Compromís. “El dia de la Guàrdia Civil del 2006, quan estava a La Vall del Futur i encara no era regidora, fins i tot va voler eixir a la foto oficial amb els edils de la corporació, però no la van deixar”.

La trajectòria de Bonig –i la política de la Vall– queda perfectament descrita en el tema “La xica del pòster”, de Peluts Produccions, una mena de La Trinca local que versiona cançons famoses com aquesta de Francisco. Els seus membres –Roge Castelló, Amelio Reyes, Xavier Moya i Vicent Arnau, un conegut periodista de la població que va

DOS DE TRES

Alberto Fabra només té el suport absolut de la direcció provincial del PP de Castelló. A les crítiques esporàdiques d'Alfonso Rus, president a la província de València, se sumen ara les de Luisa Pastor, presidenta de la Diputació alacantina, que ha qüestionat la "línia roja" del president contra la corrupció.

EL MALSON

Si cap imputat treu la son a Fabra, el seu nom és Sonia Castedo Ramos. Va aconseguir que abandonara l'escó a les Corts però es manté a l'alcaldia d'Alacant. Les converses amb l'empresari de la ciutat Enrique Ortiz han fet envermellar mig partit, però ella no fa una pas enrere i el president del partit no demostra prou autoritat per provocar una crisi al consistori, malgrat la comodíssima majoria absoluta que hi té el PPCV.

UNA D'ESPIES

El vice-president José Ciscar ha passat de ser l'home fort a convertir-se en una persona de qui Fabra desconfia, sobretot després de l'interrogatori sever a què Rafael Piqueras, cap de seguretat del Palau, va sotmetre el cap de premsa de Ciscar per les filtracions a la premsa. El policia ha hagut de ser destituït.

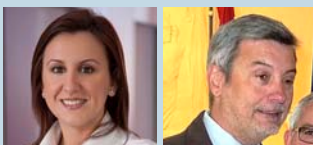
NO SENTIM RES

El 60% dels valencians pensa que el Govern espanyol maltracta els valencians, entre altres coses per la petició continuada d'un millor finançament i de més inversió pressupostària, una demanda desoïda pel ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, i pel seu secretari d'Estat, Antonio Beteta, que fins i tot ha negat l'infr finançament dels valencians. Fa tres mesos que els empresaris valencians van demanar una reunió amb Fabra i Montoro, però aquest calla.

LA HUMILIACIÓ

Divendres, 12 de setembre. Palau de la Moncloa. Sense que les agendes respectives indiquen res sobre això, el president espanyol, Mariano Rajoy, i l'alcaldessa de València, Rita Barberà, mantenen una trobada bilateral en què parlen –segons que va confessar ella– de "política nacional, de política valenciana i de més coses". El menysteniment a Fabra es fa explícit. Ell tampoc no tenia constància de la reunió i, a més, se sent qüestionat. Barberà confirma a Rajoy que optarà a un sisè mandat al cap i casal i, alhora, podria haver posat damunt la taula el nom de Bonig per liderar la llista autonòmica. Bonig és molt valorada a Madrid per gent com María Dolores de Cospedal i la ministra Ana Pastor.

TOCATA I FUGA

María José Català, consellera d'Educació, va ser nomenada per Fabra portaveu de l'executiu. Al seu entorn, però, hi ha marejol. Fa mesos que es produeix una fugida important d'alts càrrecs, entre els quals qui era secretari autonòmic de Cultura i Esports. La sensació de fi d'època és clara.

Les cabòries d'Alberto Fabra

La conjuntura política que viu el president valencià és molt i molt adversa. Mancat de suports a casa, l'ajuda que li arriba de fora és més tímida encara. La seua candidatura als comicis del 2015 es presenta incerta com mai. Els moviments al voltant seu no cessen ni un moment.

Víctor Maceda

ser cap de premsa de l'Ajuntament en el segon mandat del popular Vicent Aparici– parlen del "termo" en referència a les trobades que Bonig feia casa per casa amb grupets d'electors amb l'excusa de prendre un cafè, l'Smara és un centre local de solidaritat amb el poble sahra-

uí, l'institut és l'Honori Garcia, on va estudiar Bonig i que fa tres anys que està en aules prefabricades, el Vernitxa és un dels polígons industrials, i allà on hi havia horta –s'hi plantava nulnera, una varietat de clementina– van plantar el cartell de Bonig:

"Era baixeta, no massa cosa, li fan un pòster p'a que te la fique grossa, ella volia ser l'alcaldessa Isabel, i jo li preparava el termo en ma casa. / Feia maquetes blanques i negres, quan s'avorrrria ficava primeres pedres. El dia les eleccions, guanyà les votacions, no passà un mes

UNA TRIPLETA A LA PRESÓ

La imatge regeneradora que vol transmetre Fabra xoca amb la realitat del moment. **Els judicis** arriben amb comptagotes i **malmeten la imatge del partit**. L'últim any hi ha hagut sentències condemnatòries, amb **penes de presó**, per a l'ex-president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra; l'ex-alcalde de Torrevella, Pedro Hernández Mateo, i l'ex-conseller Rafael Blasco.

IMPUTATS TITULARS, IMPUTATS RESERVES I IMPUTATS PROBABLES

La setmana passada **Juan Cotino** (1), envoltat de sumaris judicials que l'afecten de ple, **abandonava l'escó** i cedia la presidència de les Corts a Alejandro Font de Mora. Com a substitut seu entra **Felipe del Baño**, **imputat** en una causa administrativa per la seua gestió a Sant Antoni de Benaixeve (Camp de Túria). **Elisa Díaz** (3), que va entrar en substitució d'un imputat, ha estat **imputada** per haver agredit una ciutadana anglesa. Per una "galeta", segons va dir Fabra. A més, el **judici** de la peça de **Gürtel** sobre Fitur, que afecta Milagrosa Martínez (4) i Angélica Such (5), és **a la cantonada**.

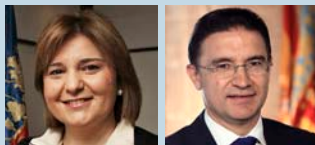

SUPORT MÍNIM

La secretària general del PP, Dolores de Cospedal, ja va dir a Fabra l'any passat **que no s'autoproclamara candidat**, perquè els caps de llista autonòmics els decideix la direcció estatal. Ella, però, s'hi ha autoconfirmat a Castella - la Manxa. Mentrestant, el ministre d'Afers Estrangers, José Manuel García-Margallo, l'únic lligat al País Valencià -té un xalet a Xàbia-, no sols no dóna suport explícit al president, sinó que **s'autodescarta** per succeir-lo **sense lloar-ne la capacitat**.

OCTUBRE NEGRE

L'octubre està resultant molt dur per a Fabra: l'enquesta anual d'*El País* del Nou d'Octubre ha indicat que **l'esquerra** -PSPV-PSOE, Podem, Compromís i EUPV- **controlaria dos terços de les Corts si avui se celebraven eleccions**. Diumenge, 12 d'octubre, *Las Provincias* entrevistava Zaplana -que fins ara s'havia mostrat complaent amb Fabra- i destacava que **"el PP valencià ha recuperat els hàbits dolents dels noranta"**, en referència a l'etapa anterior a ell, quan la formació era a l'oposició permanent. L'endemà, *El Mundo* titulava a l'edició estatal que **"Rajoy trenca amb Fabra i busca un altre candidat per a València"**. El president ha admès que són **"moments convulsos"**.

UN CANVI IMPOSAT DES DE MADRID

Qui era secretari general del PPCV, Serafín Castellano, va haver de deixar el càrrec per les pressions de Madrid. **Castellano tenia prou enemics interns** -Rus, el primer- i calia un cop de timó. Per això Isabel Bonig és la nova coordinadora general, el nom que rep ara la secretària general, davant la impossibilitat de designar-la així al marge d'un congrés regional. És **la flamant número dos**.

A LA SEUA

Al seu seient del Consell Jurídic Consultiu, i de tant en tant a les Corts, Francisco Camps, el gran descobridor d'Isabel Bonig, s'ho mira tot amb un punt d'alegria. **La sintonia entre Fabra i ell mai no ha sigut bona** -Fabra pensa que tots els mals provenen de l'etapa de Camps, i Camps, que Fabra no dóna la talla-, però encara resulta més cridanera la seua absència a celebracions institucionals com el Nou d'Octubre, on sí que van acudir els ex-presidents Lerma, Zaplana i Olivas. La irrupció de Bonig és **de les poques notícies esperançadores que li queden**.

i mos va tocar els collons. / I és que un dia li va cridar Camps: 'Isabel, vine-te'n! Tinc uns tratges que me vénen grans', 'Prova-te'ls, prova-te'ls' / I d'esta forma, curiosa i rara, ara és un home el que ací porta la vara. No la convidaré ja mai més a cafè, i enviaré lo que me sobre

al Smara. / És consellera d'Infraestructures, però a València no s'emporta les factures, i ací volem saber què hem de fer p'a cobrar, o si són les que paguen al mes de mai. / Li diu l'alcalde, a eixa xica, que el caparan si la gent veu que no mou fitxa, que fique algun taulell allà on hi ha

cartells: en l'hospital, en l'institut i en la Vernitxa. / Quan veig la finca i lo que era, aquella fanecà pleneta de nulera... I ara en el mig de l'hort, mira que tinc sort, entre brosses tinc plantà una consellera".

Victor Maceda